

[Inger Stilling Pedersen]

Hr. Jørgen Winther nævnte noget fra Århus Amt. I Århus Amt er man netop blevet meget mere opmærksom på disse ting, og jeg har da osse sagt til folk i amtet, at skal vi bevare amterne, så må de vise deres berettigelse bl.a. ved at samarbejde bedre i selve amtet og med andre amter. Det gælder i øvrigt også på trafikområdet. Man har i Århus Amt netop fundet ud af, at man ved at flytte mennesker hen til det sted i amtet, hvor de har plads, faktisk kan reducere ventelisterne meget betydeligt.

Men man skal passe på, at det ikke bliver en almindelig klagesang over, at så og så mange går og venter, og at det er så og så forfærdeligt, for så kan man godt få det til at lyde så dramatisk, at man faktisk tror, der er lange, lange rækker af mennesker, der ikke bliver behandlet.

Det, vi skal sørge for, er, at man ude i amterne, ude hos de praktiserende læger, gør alt, hvad man kan for at presse på, fordi man netop dér kender den enkelte patient og ved, hvor meget det betyder i det enkelte tilfælde.

Så er der nævnt noget om, at man kan lægge mere ud til de praktiserende læger. Det tror jeg også. Mange efterundersøgelser og mange andre ting kan foregå hos den praktiserende læge, og det er man jo ofte meget mere tryk ved, fordi den person kender man, hvorimod det på sygehuset ofte er skiftende personale.

Så vil jeg i øvrigt give CD's ordfører ret i, at der er mange ting på sygehusene, der kunne blive bedre. Bedre samarbejde er man jo også inde på nu. Det møder nogen modstand, men jeg tror, at vi i løbet af ganske få år har det samarbejdsmonster mange, mange steder. Der er ingen grund til at være så pessimistisk, som CD's ordfører var.

Pia Dahl (FP):

Jeg vil starte med at rette en varm tak til CD's ordfører og nærmest sige, at CD har holdt Fremskridtspartiets ordførertale, så det behøver jeg jo ikke at gøre. CD har nemlig virkelig fattet, hvad dette lovforslag går ud på.

Fru Lis Noer Holmberg taler om ineffektivitet i sygehusvæsenet, om de stive amtsgrænser og ikke mindst om udnyttelsen af de hospitalsfaciliteter, som vi har, og som jo også står nævnt i forslaget. Der er tale om overenskomster. Der er tale om kompetenceproblemer. Jeg synes, det er dejligt at se, at i hvert fald fru Lis Noer Holmberg har læst lovforslaget intensivt.

Så vil jeg gerne over for forsamlingen lægge stor vægt på, at det her jo altså drejer sig om en borgerret. Det vil jeg gerne understrege. Jeg har indtrykket af, at ordførerne ligesom har bagatelliseret det problem, vi har med ventelisterne, en smule, som om man sagde: Nå ja, de går bare og kan ikke se, de har lidt ondt i deres ben. Herregud, det kan vi da ikke tage os af i vores ophøjethed. Jeg er meget ked af at have fået det indtryk.

Ministeren siger, at man reelt har udvidet kapaciteten, altså at antallet af operationer er steget. Ja, det er da rigtigt, men som der også står i vores forslag, så finder vi, at kapaciteten må tilpasses behovet, og at vi ikke bare kan sige: Nå ja, det er surt show. Vi har ikke kapacitet til at operere den og den og den. Det må de sådan set selv om.

Ministeren nævner også, at vi ikke skal have standardregler. Her vil jeg igen lægge vægt på, at det er en borgerret; og hvilken standard der bliver lagt til grund for, om en person kan blive behandlet eller ej, synes jeg er ligegyldigt – om det er standardregler, eller hvad det er for en form for regler. Det, det gælder om, er at få patienterne behandlet, få patienterne opereret.

Ministeren nævner også, at man satser på en ændret opgavefordeling. Ja, det har jeg også læst utrolig meget om i aviserne i december måned. Men ikke desto mindre ligger det således, at man netop i Frederiksborg Amt, hvor man ikke har landets største problemer med ventelister, har besluttet, at antallet af speciallæger skal reduceres. Det synes jeg ikke rigtig hænger sammen. Vi er nemlig enige med sundhedsministeren i, at der skal udlægges langt flere opgaver til speciallægerne.

Jeg vil godt i den forbindelse nævne noget, der stod på forsiden af Jyllands-Posten den 27 december 1988. Med store typer stod der, at sygesikringen sparede 1.800 kr. i honorar – pris 30.000 kr. Det drejede sig om en patient, som skulle opereres i sin tå, og det kunne en herre ved navn Asser Hansen tilbyde at gøre i sin praksis for et sted mellem 1.500 og 1.800 kr. Det var der ikke regler i sygesikringen om at han måtte, så patienten skulle henvises til et sygehus. Der var ventetider på 3–4 år. Det viste sig at blive en dyr løsning, for han skulle så have specialske til 7.500 kr. pr. par, og han skulle have nye sko hver 11. måned. Hertil kommer så omkostningerne på sygehuset, den dag patien-